

Polární expedice za ledními medvědy (přechod Nízkých Tater)

13.8.2005 – 22.8.2005

Badatelé – lovci: **Rady** (vedoucí)
 Kristýnka (kytaristka, návnada)
 Koci (lovec)
 Hnilda (pomocník lovce)
 Bláhy (průzkumník)
 Bláža (logistik)

Možná nás doplní: **Bali** (šerpa)
 ~~**Kačka** (masérka)~~
 ~~**Petra** (kuchařka)~~

● Den první

Odjezd: 18:50 ČD Soběslav
 (tradičně mírné zpoždění)

1. problémy:váha zavazadel – 125 kg
 malé mýdlo u Radyho a Kristýnky
 Hnilda nemá lžíci - > bude řešeno na hlaváku

1. pozitiva: zpěv nám jde

20:45 Výstup na hlaváku. Koci se sekl ve dveřích, ale vše dobře dopadlo. Chodíme po nádraží a sháníme lžíci. Volání: „Koupím lžíci“, „Nemáme lžíci“, „Potřebuju lžíci“ zůstávají bez odezvy. Zakládáme základní tábor na schodech. Hnilda pátrá na vlastní pěst. V suvenýrech lžíci nemají. Slíbili, že to napraví.

20:54 Hnilda se vrací s lžící. Údajně mu ji dali v hospodě. Osobně si myslím, že ji ukradl německému turistovi.

cca 21:00 Fotíme se.

21:15 Nastoupili jsme do vlaku. Pro většinu z nás překvapení jak malý je lehátkový vůz. Slovenský průvodčí nás nevyfotil a oznámil nám, že v Tatrách medvěd je. Lovecká část má radost. Kristýnka nic netuší.

21:30 Možná můj poslední zápis. Hnilda spí nademnou a ani jeden z nás nevěříme těm dvěma pojistkám. Jdeme fasovat povlečení, pít, zpívat a spát ...

Už jedeeeeeeme...

Pro dnešek dobrou noc

Koci

• Den druhý

5:00 Výpravčí nás budí.

Krev v deníčku není bohužel od medvěda, ale „pojistkám“ lze věřit, že jsou pevné. Moje čelo méně.

5:09 Potkali jsme šerpu a je obeznámen se svými povinnostmi, nesměje se.

další negativa: Bali ztratil čelovku
(není to kvalitní šerpa)

pozitiva: Soběslavský starosta slíbil pomoc v nesnázích

brzo ráno: Autobusem jsme dorazili do DONOVAL (náš start), přebalili jsme krosny, obuli pohorky, našli bufet a dali si hodinku spánku. V bufetu bude Bali jíst a zbytek bude robit poriadok v těle. Zjišťujeme, že Ďurková bude asi obsazena, uvažujeme, že zůstaneme v Donovalech.

další problém (již je nečíslyji): Kristýnka nemá krém

Koci

10:40 Výstup na Kečku, čeká nás další náročný úsek cesty. Psychický i fyzický stav všech osob zdá se být zatím dobrý.
Balimu našli čelovku, Bali: „Sláva!“

Kristýnka

14:30 Scházíme se na Prašivé (asi, nikdo to tady neoznačil), všichni svačí a posléze spí – největší hecír Rady vyměk a prohlásil, že jsme se už stejně rozseděli a že nikam nejde. Všichni ostatní, co chodí okolo, opouštějí hřeben. Asi vědí proč. My to nevíme. Upozorňuji na čas (15:10), ale nikdo mě nebere vážně, kdybych měl čelovku, tak nevádí, ale takhle...? :) Taky začínáme uvažovat, že nepřespíme na útulně Ďurková, ale v kolibě před Ďurkovou, uvidíme jestli se nám ji za tmy podaří najít. Vidíme odsud celý hřeben až po Dereše a Ďumbier, je to daleko. Ale něco mi říká, že když se začne blížít silná bouřka, černá tma a hladoví medvědi, dá se i s 30 kilovou krosnou celkem slušně utíkat.

Pozitiva: Je tu klid, Rady jenom trošku chrápe; všechny batohy o kilo lehčí; Koci přežil a byl pozdravován od své nejoblíbenější profesorky paní Rybákové; bryndza i rohlíky z Donoval se dali jíst.

Negativa: Nechce se mi odsud!

Bali

Večer: O hodinu později jsme dobyli Velkou Chochuľu (1753 m n. m.), nejvyšší dnešní vrchol. Rozhodujeme se, že přespíme v kolibě. Bali a Bláhy byli určeni ji najít. Podařilo se. Za soumraku nás na kolibě vítá bača a 5 psů, nechá nás zde přespát. Večeříme a jdeme spát ...

Shrnutí druhého dne:

Kopce, kopce, kopce, ale přežili jsme až na pár puchýřů více než 11 h pochod z Donoval na kolibu u Zámostské hoľy.

Všichni obdivujeme Kristýnku jak šlape.

Koci došel s „mírným“ zraněním kotníku, ale vydržel.

Hnilda má „krásné“ puchýře přes obě paty.

Budíček nastaven na 8:00, předpověď počasí není růžová, uvidíme jak a kam budeme pokračovat.

Dobrou noc

Dodatek (na co jsme si večer nevzpomněli):

- Bali obětoval (nevědomě) naši propisku a nechal ji na Velké Chochuľy u vrcholové knížky
- Koci hledal lžíci a našel ji u toaletáků
- Bača říkal, že mu jalovici sežral medvěd
→ naděje pro nás lovce
- TO SNAD VŠE NEJDŮLEŽITĚJŠÍ Z 2. DNE, OSTATNÍ JE POUZE V NAŠICH VZPOMÍNKÁCH

Koci

• Den třetí

Ráno začíná pro spící v maringotce už v 6:00 což určitě ocenil Rady! Bača šel pro šrot a ve vší šikovnosti posypal celý batoh Tomášovi, který mu tímto děkuje. O hodinu později se bača vrací s tím, že jde pást ovce a že chce za nocleh 30 Sk za osobu :- (Bali nás tahá z postele s tím, že počasí je zatím příznivé, a proto je třeba vyjít! S půlhodinovým zpožděním vyrážíme na cestu. Čeká nás Zámostská hoľa (bohužel!).

Hnilda
(pomocník lovce)

V polovině výstupu na Zámostskou hořku potkáváme baču s jeho stádem krav (které čítá 49 kusů, jubilejní 50. krávu mu sežral již zmíněný medvěd). Bača nechápavě kouká na náš pot na čelech a táže se proč jsme kopec neobešli po úboční cestě. Jeho rady k návratu zpět neuposlechneme, později zjišťujeme, že jsme udělali jen a jen dobře!:-)

Do kopce jsme si pořádně zafuněli (obzvláště Koci, kterému jedny plíce na osobu evidentně nestačily), ale Ďurkovou (1749 m n. m.) jsme dobyli celkem bez problémů! Ihned se vydáváme na Chabenec (1955 m n. m.), bo Bali opět časově prudí. Jako vždy se vytváří pomalejší skupinka (Rady, Hnilda, Koci), těžko pátrat proč jsme tak pomalí, ale na vrchol dorážíme opět o dost později. Na vrcholu jsme ve 12 a tak si slibujeme oběd v nejbližším sedle za „chvíli“. Ta „chvíle“ ovšem trvá více než dvě hodiny a ještě ke všemu obědváme v dešti!:-)

S vidinou teplé suché postele, teplé dobré večere a příjemného popíjení na Kamenné chatě pod Chopokem vyrážíme zběsilým tempem vsříc dalším vrcholům. Musím podotknout, že celou svou výpravu opravdu obdivuji, především za to, jakou rychlostí si proráží cestu mezi dešťovými kapkami (chvílemi připomínajícími kroupy či sněhové vločky). Čas psaný na značkách pro nás ztrácí smysl, jsme mnohem rychlejší (ano, je nutno se pochválit, za naše výkony si to zasloužíme!).

Již za pěkného počasí dorážíme pod Dereše. Kocháme se rozhledem, Bali vypráví vtip (dlouhý a nudný). Každý bereme svou placatici a vyrážíme zapít vrchol (2003 m n. m.)!:-)

S velmi dobrou náladou dorážíme na chatu...výprava se rychle ubytovává a při večeri se nám šerpa (Bali) stará o zábavu tím, že se zamilovává do místní barmanky!:-))) Musím končit, Bali chce zpívat (je už napít) ...

Pozitiva:

- Bali se zamiloval
- sedíme v teplé hospodě, spíme v teplé útulně
- dokázali jsme si, že na to máme
- viděli jsme kamzíky (není to sice medvěd, ale zvěř to je)
- zdolali jsme první dvoutisícovku
- Kristýnce se roztrhli kalhoty (všichni jsme viděli její nahou prdelku:-)))

Negativa:

- „trošku“ jsme zmokli (= musíme sušit)
- Koci si roztrh kalhoty (= musel zašívát)
- Baliho láska není opětována (= Bali si dělá smyčku)

Rady (náčelník)

• Den čtvrtý

Po „krásném“ ranním probuzení kdy mi do jednoho ucha chrápal Hnilda a do druhého Bali jsme zjistili, že je 8:50 a tudíž poslední šance dát si snídani. Po snídani jsme rozhodovali o dalším průběhu naší cesty. Návrhů bolo vela a nakonec se většina rozhodla pro variantu nejkratší. A to převalit se z jedny chaty na druhou a vesele pokračovat v lenošení. Možná to přeci jenom bude nejlepší řešení, protože počasí nám dnes zrovna nepřeje. Pro představu stačí jen citovat Kociho: „Venku bola taková hmľa, že aj ptáci chodili pěšo.“:-) Je 11:10, dáváme si ještě kafe a kofolu na kuráž a vyrážíme ...

Bláhy

11:45 Celá expedice dobyla vrchol Chopoku (2025 m n. m.). Kocháme se krásným rozhledem po okolí (viditelnost zhruba 10 metrů!:-). Bali nám pojmenovává vrcholy okolních hřebenů, chtě nechtě mu musíme věřit bo vidíme jen a jen hmlu!:-)

13:30 V sedle pod Ďumbierem vedeme dlouhou diskuzi jít či nejít na vrchol. V podstatě nikdo kromě Bláhyho jít nahoru v nulové viditelnosti a dešti nechce, ale Bláhyho touha zdolat vrchol je tak silná, že donutí svými šílenými nápady (typu já tam vyběhnu sám, já tam vyběhnu zítra ráno sám, apod.) Baliho, aby šel s ním „trošku“ zariskovat se svým životem. Chuť vylézt na horu mokrejch kamenů mezi mraky se objevuje ještě u Hnildy s Blázou, a tak se k nim přidávají. Zbytek (Koci, Rady, Kristýnka) vyráží dolů vstříc teplé suché chatě M. R. Štefánika.

Rady (náčelník)

13:31 Potom co ty měkoty tak strašně vyměkli, vyrážejí k vrcholu jen opravdoví chlapi. Povahám, které mají spoustu otázek typu: Je to daleko a naše cesta vede jinudy tak proč bysme se tam měli škrábat?, Co tam v tej hmle uvidíme? Je to jen pár šutrů tak proč nejít radši na chatu?..., bych rád vysvětlil proč jsem takto vehementně chtěl nahoru. Důvodů je několik. Ten hlavní je, že Ďumbier je nejvyšší hora na naší trase. Pak samozřejmě nesmím opomenout pocity euforie a hrdosti, které jsou nejlepší odměnou za vynaloženou námahu. Prostě a jednoduše – na vrcholu je to vždy nejlepší. Inu vyrážíme nahoru a za 15 minut jsme na

vrcholu (2043 m n. m.). To, že nahoře nebylo vůbec ale vůbec nic vidět je vedlejší – to bych vlastně neměl ani zmiňovat abych nedal za pravdu těm buřičům (Rady) co mě chtěli připravit o ten nádherný pocit. Na vrcholu se jen krátce fotíme u dřevěno-železného kříže a Bali nám mezitím vypráví historky kolikrát už tam uhořelo a kolik lidí zabil blesk. Cestou dolu začíná docela dost pršet a tak popadáme bágly a mažeme na chatu kam přicházíme asi po 30 minutách ...

Bláhy Dobyvateľ

- 14:40 Skupinka „měkot“ doráží celá promočená na chatu. Platíme pobyt (celkem rozumnou sumu 270 Sk která zahrnuje i raňajky) a jsme ubytováni. Dáváme sušit mokré a propocené oblečení a především naše ponožky, čímž způsobujeme chemickou katastrofu v pokoji. V tu chvíli doráží parta horalů, značně promoklých – zjišťujeme že smrad v pokoji jim nevadí, asi jsou rádi za teplo:-)
- 15:30 Bali vyhláší na pokoji soutěž: Kdo najde jeho tmavě modré ponožky Mizuro, tomu šerpa ponese následující den 2 kg jeho věcí. Zběsilý souboj mez smradlavými věcmi vyhrává velký silný náčelník Rady (správně, moje maličkost).

Rady

- 16:00 Expedice vyráží za pravým vrcholem dne – vařením oběda. Skupina průzkumníků nachází ideální místo v závětrí, které se ale k překvapení všech ukazuje být v sousedství příbytku huňatého malamuta, který si okamžitě značkuje své teritorium, což některým kazí příjemný pocit z vaření. Koci začíná zápolit s nedalekým kohoutkem. Hnilda právě sundává kafe z vařiče, daří se mu ho ale vylít na sebe a po půlminutovém poskakování vysypává i zbytky zásob kofeinu. Koci, nyní už řádně osprehovaný od kohoutku, vzdává marný boj s mytím nádobí.

Bláža

- 22:00 Sedíme u stolu, po zdařilé partičce hry UNO. Další Poláci se ujali hry na kytaru, kterou už asi nelze naladit. Dodatek ke dvěma předchozím dnům: Kdo tvrdí, že se po horách nedá chodit v džínách, nemá pravdu! (musí být ale smířen s tím, že je už na sebe po této zátěži neoblékne).

Pozitiva dnešního dne:

- zdolali jsme dvě dvoutisícovky
- někteří se vysprchovali (zatím Kristýna, Bláhy, Bali, v 10:55 i Rady a Hnilda; Koci se též sprchoval)
- velmi oddychová etapa
- šerpa si opět přihnul a slíbil nám výpomoc s našimi baťůžky

Negativa:

- Bali se nám opět zamiloval (tentokrát je to vážnější), jeho psychický stav je velmi špatný (uvazuje o sebevraždě nebo prohloubení svého stavu opilosti – druhá možnost se zdá reálnější)
- Radymu, Blážovi a Bláhymu se evidentně nedaří vysvětlit polskému turistovi pravidla pokeru a symboly českých karet (není se čemu divit když jsme se mu snažili namluvit že svršek je „princess“ :-)
- horskou kozu bolelo kopyto
- nepotkali jsme žádného medvěda (buď utíkají před Kocim a nebo je tu na ně zde hore hej! moc zima)

K.

pokračování večera: Koci, Bali a pasivně Hnilda

Lásku Bali řeší panáčky borovičky a Koci ho v tom nenechává samotného. Popijíme i slivovičku se Slováky, vypráví se různé historky a dostáváme tipy jak na medvěda. Spát jdeme (ač nevíme kolik je) v lehce otupělém stavu.

DOBROU NOC

• Den pátý

Vstáváme v 7:30 a jdeme snídat. Včera jsme se dozvěděli, že jsme definitivně bez masérky a kuchařky. Po ranní poradě co dál odcházíme do Jeskyně mrtvých netopýrů a dále zůstaneme na chatě (kvůli počasí a personálu). Po asi 45 minutách sestupu k jeskyni dostáváme helmu a úvazek a spolu s průvodcem a 4 dalšími Slováky (úplná paka) procházíme jeskyni občas jištění lany. Je to jeskyně s ekologickým zpřístupněním. Znamená to, že občas musíme na kolena, ale zas při zpřístupnění nebyla zničena výzdoba jeskyně.

Návrat probíhá v několika skupinkách, na chatě zjišťujeme zoufalou finanční situaci. Bali se jí snaží zachránit a nabízí své služby nosiče. 40 kg za 200 Sk, ale personál chaty neprojevuje zájem. Sledujeme s děvčicemi film (já a Bali). Zbytek se někde cpe. V tom Bali rozlévá kofolu (poslední na kterou má). Hrajeme UNO. Bali rozlévá pivo. Po Unu jdeme na pokoj: Bali zjistil, že ani druhá láska nebude opětována a rozlévá na sebe paštiku (výrobci paštik styďte se!). Převlečený Bali jde vylít vodu z paštiky do umyvadla, ale tam končí celá paštika. Další plechovka stříká na již skoro nahého Baliho. Okolo 17:30 probíhá vše klidně, někdo spí a někdo hraje stále hazardní hry. Pozitivní je, že víme kde je bankomat (sice daleko, ale je). Snad ho zítra najdeme.

OSOBNÍ VSUVKA KOCIHO

Ještě zpět k jeskyni – můj pocit z ní je velmi kladný a těším se na další trasu, třeba příští rok. Dalším přínosem je, že vím, že borovička je dobré pití i s hořcem (před čímž jsme byl doma varován). Také vím, že pohorky nahradí botasky vyplněné igelitovým pytlíkem (Bláhy předvedl) a že umím pomocí slivovice spravit mobil (Balimu opět funguje). Víم také, kdy jít do sprchy (patřil jsem k menšině s teplou vodou). A nakonec se mi potvrdilo, i když to vím dávno, že Slovenky jsou krásné a již také vím co je to CMUK (bohužel mi to nebylo Zuznou předvedeno ale jen popsáno). A to by pro tuto chvíli stačilo ne? :)

KONEC KOCIHO OSOBNÍ VSUVKY

Koci

Vsuvka o jeskyních: Bláhy znesvětil největší chloubu masivu Kozí Chrby - JMN, bo se tam vycikal a plivnul do velkého kaňonu, antikrist jeden! :)

Brzy se scházíme na pokoji všichni, já už jsem převlečen, vytahujeme mapy. Dohoda okolo dalšího postupu probíhá překvapivě klidně, jen Kristýna občas vyloudí libozvučný tón, což narušuje soustředění plánovačů nad mapou. Nakonec ale celkem přesně určujeme trasu dalších dvou dnů. Jen kdyby nepršelo! Ale náčelník a šerpa jsou pevně rozhodnutí dostat členy expedice ven za každého počasí! A zdůrazňuji slovo za každého!

Mnohem bouřlivější debata byla ohledně peněz. Vyzeralo to ako na Wall Street a bojovalo se o každou korunu. Výsledek byl nejistý. Ovšem pak se dostavil onen zmiňovaný zážrak. Koci a já jsme šli důle, zpítali sa „slečny v zeleném“ a během třiceti vteřin měli jasno! Žádný bankomat ani šmelení v supermarketu! Na světě už totiž pár let fungují směnárnny... :-) Oba jsme na svůj nápad patřičně hrdý! Zuzna nám pak vysvětlila, že Brezno není „žiadna prdel“, ale „okresné mesto“!

Dostavili se i ostatní, počuli tu skvelu zprávu a okamžitě měli znatelně lepší náladu. Na stole se objevily tři borovičky. Hnilda, Koci a já držíme při životě poslední zbytky cti našeho národa. Hrajeme UNO. Zábava stoupá. Kdosi má skvělý nápad objednat šošovicovou polievku. Zní to dobře. Nese nám ji Vlad'ka. Těším se. Přináší dva talíře, schválně si ho ještě neberu... Třetí trvá poněkud déle..... á, už se nese. Usmívám se na Vlad'ku a beru si talíř. Také se usmívá, cítím podraz. Během vteřiny vše chápou. Překonávám obrovskou bolest abych velmi, velmi horúcu misku neupustil (to už by byla asi šestá věc, co bych dneska vylil). Všechno chápou, pomsta byla dokonána. Jenže kdo se směje naposled, víte co se říká ... :-) :-)

Bali
- Šerpa -

P.S.: Ztratila se mi borovička, když jsme vyhlásil dva kilogramy pro toho, kdo ji najde, Koci ji překvapivě rychle přinesl....zajímavé :)

Bali

Další ranní dodatek:

Já a Bali si myslíme, že ostatní nemají co říct a my dva hájíme čest JIŽNÍCH ČECH. Není to jen náš osobní pocit, ale hrstka Čechů a Slováků, co s námi zůstává, to potvrzuje. Naštěstí jsme si nechali kytaru. Moravačka se jí nejprve neochotně chopí, že jen tak brnká, ale pak to rozjíždí (s Balim jsme spokojeni i s repertoárem) a přinášíme RUM, meruňku a (už si ani nevzpomínám).

I jeden ze slovenských bratrů se chopí kytary. Myslím, že i tento večer se nám vydařil. A nevím co ostatní na tom spánku tak vidí (ještě bych pochopil Radyho a Kristýnku). Škoda, že s námi nezůstala „slečna v zeleném“ Verča, má krásný úsměv. Ach ty Tatry

Koci

• Den šestý

Už je tu zase ráno! Pro někoho je dobré, pro někoho je velmi špatné. Tomášek včera večer neodhad své síly a malinko to přehnal s alkoholem, ale opravdu malinko! Velmi neradi začínáme balit. Okolo osmé se začínáme pomalu loudat na snídani. Jediná Kristýnka nemůže, protože musí zašívat Radymu krosnu. Snídaně je opět vynikající, jen Tomáškoví krupicová kaše moc nejede.

Po snídani se rozhodujeme jít né do Čertovici, ale jdeme do Trangošky. Cestou na pokoj je Kristýnka seznámena s výstrahou o síle větru :-))) A tímto začíná Kristýnky čtvrt hodinka plná moudr (jenom připomínám Kristýnka je blondýnka). Všichni dobalujeme a v deset snad vyrazíme!

Hnilka

Sestupujeme dolů do Trangošky a cestou obdivujeme nosiče, kteří nahoru vynášejí těžká závaží. Autobusem přejíždíme do Brezna (okresná prdel), kde rabujeme místní Billu a kupujeme borovičku a poté hledáme hospodu. Jíme halušky a pivo Maestro, což se později ukáže pro někoho jako smrtelná kombinace (Koci s Balim serou na poli). Z hospody se rychle přesouváme na nádraží a vlakem přejíždíme do stanice Hel'pa, odkud se vydáváme opět do hor. Za městem zvažujeme možnosti ubytování. Správce kozí farmy nám oznamuje že cca 500 metrů odsud je prázdná salaš. Zajásáme a vydáváme se na cestu. Bali a Koci ještě kupují ovčí sýr, žinčicu a sůl.

Po chvíli dorážíme do salaše... Musím se přiznat – představoval sem si to jinak. Z počátku to vypadalo tak idylicky... Budem bydlet v pravé slovenské salaši, pojídat ovčí sýr a popíjet borovičku... Realita je však diametrálně odlišná. Salaš smrdí, ovčí sýr se nedá jíst – už jenom chybí aby někdo rozlil borovičku (vid' Bali). Naštěstí se tak nestalo, takže borovička je naše jistota. O několik okamžiků později řeším další problém. Na zemi jsou saze a popel. Nechce se mi pokládat karimámu do toho humusu. Dostávám nápad – přeci jenom jsou ještě mezi námi rozumně uvažující lidi. Jdu trhat trávu, kterou si chci podestlat pod karimatku. U ostatních sklízím jenom smích. Když je ale má lože hotová každý mi závidí. Rychle se stmívá. Teď se vrátil Koci z venku se slovy že slyšel zapraskání ve křoví. Očekáváme noční návštěvu medvěda. Ven chodíme už raději jen ve dvou. Koci předčítá rady co dělat při setkání s medvědem. Nikomu už není do smíchu. Je 21:03 přestávám psát. Snad se ráno vzbudíme všichni ...

Bláhy

Obavy o náš život byly oprávněné. Dveře do salaše jsme sice zajistili kvalitním provazem, takže medvěd do 35 kg neměl šanci se k nám dostat (větší kusy nepočítám, ty dveře nepotřebují). Problém byl jinde. Jako celý večer, tak i teď velmi fouká. Drsné horaly – tedy mě a Kociho – to dokonce odradilo od spaní venku, a to už je co říct!

Kdosi neustále straší s příchodem medvěda. Já a Koci jsme zaujali z tohoto pohledu netaktická místa na lavičkách, bo bysme byli medvědovi připraveni přímo pod čumák. Další nevýhodou byla šířka laviček – každému by nám stačila přibližně půlka karimatky. Vyhlídky na noc tedy nebyly nejlepší ...

Vítr zesiluje, přichází rozhodnutí se psychicky posilnit a přihnout si borovičky. Nepomáhá to. Chalupa se začíná lehce třást. Teď už hodně. Navzájem se povzbuzujeme a vyprávíme si, co všechno se nám zde může přihodit. Padají návrhy vrátit se do Helpíku. Všichni bdící souhlasí a libozvučnost toho jména k tomu přímo vybízí. Někdo podotýká, že by tohle chtěl jednou někomu vyprávět, teda aby přežil. Začíná hřmít, znovu, znovu, ... jednotlivé hromy trvají kolem čtyř minut. Napadá nás letadlo, ale nikdo tomuhle pozitivnímu scénáři nechce uvěřit. Až ráno nám dochází, že tři kilometry od nás je letiště. Vítr stále zesiluje a strach už nám nedovoluje umřít. Chalupa se čím dál tím víc naklání a všichni postupně strachy usínáme. Mám stejné přání jako průzkumník ...

Bali, Šerpa, Lover boy

(P.S.: Keby tu bola Zuzna, bol bych nešťastnější chalán na celom svete. Ona je fakt bohovská!!)

Bali vykazuje známky šílenství. Zpívá píseň Krause. Útěchu a pochopení nachází posléze u Kociho.

K.

Baliho a Kociho poznámka:

Máme jednu výtku k Bláhyho zápisu. On je velký dobyvatel, ale chybí mu hloubka. Leze po vrcholech, ale to, že já a Bali jsme vlezli do cca 6°C teplé či spíše ledové Bystrianky ho asi vůbec nezajímá a ani se o tom v našem deníčku nezmínil. Snad jen zapomněl a Bůh mu odpustí ...

Průběh koupání byl zajímavý. Jako každé dobré rozhodnutí i toto bylo náhlé. Během chvilčky jsme byli v plavkách. Jako správnní kardiaci jsme nejprve otužili a osmělili srdíčko (již tak láskou bolavé). A pak už jsme se jen ponořili do hlubin. No dobře, sedli si na dno, ale pod vodou jsme byli celí. Venku na sluníčku jsme rychle oschli. Bylo to úžasné a osvěžující.

Koci

● Den sedmý

Konečně je už ráno! Medvěd nás nesežral a vítr nám salaš neodnesl! Velmi rád jsem přivítal, že Bláhy otevřel dveře, protože jsem velmi pospíchal na toaletu. Nevdržel jsem to ani na latrýnu! Musel jsem zakleknout lépe řečeno zasednout ještě před ní. Ale byla to úleva. Ostatní zatím vstali a připravovali se na odchod či vařili snídani.

Hilda

20:11 Snažíme se podpálit útulnu. Nezdařilé zapálení v kamnech způsobí nával kouře, který nás vyžene ven. Fouká severní vítr, pomalu se stmívá a ještě nejsme pevně rozhodnutí, kde dnes přenocujeme. Přichází další domorodci hledající střechu nad hlavou. Sitauce se zdá být zlá. Položme si základní otázku: Chceme být v TV nebo ne?

Dnes nás potkala náročná trasa směr Vel'ká Vápenica. Vyvezla jsem se s jedním pochybně vypadajícím venkovánem do sedla. Kluci stopli auto. Hned mě s bagáží nastrčili do dvěří (s úmyslem se mě zbavit). Pán mě však neokradl, neznásilnil, ani nedeportoval jinam. V sedle před Vel' Vápenicou se strhla malá hádka mezi policiou a lesáky o odvoz dřeva. Posilnili jsme se svačinkou a vyrazili přes cestu plnou polomů. Expedice se rozdělila na dva tábory. Tábor partyzánů zahájil z úkrytu bombardování nezralými šiškami. Fašisti se ale nedali a dohnali druhý tábor. Zdárně jsme dobyli vrchol (1691 m n. m.). A dále našli příjemnou útulnu, ve které se ale teď nedá díky naší šikovnosti přespat. Doufám, že budeme mít dost kyslíku až půjdem spát. Zdá se, že medvěd je oproti lidskému koumání asi tak nebezpečný jako zamilovaný šerpa.

Kristýna, jediný reálně
uvažující člen výpravy

21:00 Ač to zprvu vypadalo nemožně, tak se nakonec velkúmu zálesákovi Kocimu podařilo oheň v kamnech usměrnit tak, aby nekouřil, a za pomoci členů výpravy a jejich karimatek se podařilo vyhnat i téměř všechny kouř z chaty. Podařilo se to především díky našim dobrým plícím a baterkám, jinak bysme se zcela jistě v kouři udusili či ztratili. Dva příchozí trampové nemohli našemu úspěchu uvěřit, a tak ještě dlouho vyčkávali venku ve větru a obhlíželi situaci.

Poté co se množství kyslíku v ovzduší přesáhlo množství dýmu jsme všichni ulehli do našich spacáčků, Kristýnka vytáhla kytaru a všichni jsme začali pobroukávat slova písniček. Okolo desáté hodiny jsme všichni sladce usínali za tónu Metallicy. „Nejlepší“ usínání si prožil Bláhy, který „malinko“ zachyboval a lehl si mezi Kociho a Baliho. Ti se k němu začali velmi tulit, ale jelikož byla naprostá tma, tak si můžeme jen domýšlet co se dělo dále (nahoru doznívalo jen šustění spacáčků, mlaskání a Bláhyho křik ... :-)))

Radly

• Den osmý

9:00 Po velmi chladné noci se probouzíme v rozumný čas, postupně vylézáme z brlohů a kocháme se venku fantastickým výhledem na Vysoké Tatry. Klasicky snídáme polívky z pytlíků a následně balíme.

11:05 V čase T+35' vyrážíme zdolat zbytek pohoří. První výstup probíhá velmi rychle, bo si cestu krátíme vášnivou diskuzí na téma: Co je větší prdel, Soběslav či Veselí? Další vrcholy zdoláváme snadno a bez problémů, bo po předchozích dnech pro nás není žádné stoupání dostatečně příkré a dlouhé!

15:30 Dobýváme závěrečný vrchol naší expedice – Kráľovu hoľu (1946 m n. m.). Dál již bohužel toto krásné pohoří nepokračuje, na všechny strany je jen prudký sestup dolů. Pod megalomanskou stavbou televizního vysílače se kocháme rozhledem (především krásnými siluetami Vysokých Tater) a svačíme své poslední sušenky. Dochází k menší hádce mezi mnou,

Kocim a Bali o tom, kde dnes strávíme noc – jestli přespíme v lovecké chatě, či se přesuneme do Popradu a přespíme na nějakém místě (nejspíše hlavním nádraží, při troše štěstí v turistické ubytovně). Protože jsem v menšině (početní, váhové i výškové), tak je můj názor potlačen a je rozhodnuto o odjezdu do Popradu.

Rady

Redakční poznámka k předchozímu dni: Je důležité podotknout, že výstup do sedla Priehyba zdárně a hrdinsky dokončili Bláža, Bláhy a Bali (triple B). Čest jim.

Anonym

Následuje dosti jednotvárný sestup dolů. Jediným zpestřením únavné cesty je kratičký úsek malebným údolím a poté ztráta a opětovné nalezení ztracené orientace pomocí místních domorodců. Po příchodu na vytouženou autobusovou zastávku se Bali s Kocim vydávají prozkoumat blízký hotel, jen aby o něco později z posledních sil dobíhali odjíždějící autobus. Nyní ale přichází „cesta hrůzy“, při níž si většina expedice není jista svým životem a Bláhy zase obsahem svého žaludku. Při opouštění autobus (toho času zahalen v dýmu z brzdového obložení) nevypadá nadále příliš pořízdně.

Bláža

Během cesty autobusem si ujasňujeme svoje priority a finanční možnosti. Stále reálněji vypadá nějaký parčík. Dáváme si limit 200 Kč / osoba a 30 minut hledání. První hotel TATRA vypadá hezky, ale je o celý litr dražší :) V tuto chvíli jdeme hledat jídlo. Spánek pořešíme později. Objevují BUDVAR a je rozhodnuto. Při příchodu sice budíme maličko nedůvěru, ale poté co se přesunujeme na terásku servírka pochopila, že útrata bude. Po týdnu v horách jsme skutečně vyhládlí. Kristýnka je dokonce uražena otázkou zda sní celou palačinku. Ovšem na Baliho „koncert“ nikdo nemá! Strapačky s uzeným, pirohy, makový závin, se mnou na půl Slovenskou pochoutku a ještě dvoje pirohy. Kuchař se musel hodně otáčet. Celkový účet 2362 Sk. Na závěr tradiční borovička a jdeme spát. Tedy jdeme hledat kde budeme spát. Billa nakonec padá a ubíráme se k hlavním nádraží. Zavřeno :(Je rozhodnuto, že budem držet hlídky a střídát se ve spánku. Na peróně obsazujeme lavičky a kontrolujeme „spolubydlící“. Nůž si radši nechávám u sebe. Bláhy, Bláža a Hilda jdou spát a budou hlídat druhou polovinu noci od 3:30 po přesunu do haly. Náš zbytek hraje chvíli UNO a popijíme pívko z nedalekého NONSTOPu. Po

čase Rady a Kristýnka jdou spát. Zůstávám s Balim. I když ne dlouho. Přidal se k nám Slovák Pepa a po chvíli sedmy zve Baliho na pivo do NONSTOPu. Já zatím odrážím první nápor cikánky. Po vystřídání je touto cikánkou ohrožen i Bali. Jinak celkem pohoda. V 4:15 budíme všechny a jdeme spát do haly. Já a Bali velmi rádi usínáme. O zbytku vím jen z vyprávění, ale Bláža a Hnilda prej hlídali dobře. Ráno jsme upozorněni policií, že máme balit, ale vše proběhlo v klidu. Vcelku pohodová noc. Strach z medvěda vystřídal strach z cikánů.

Koci

• Den devátý

Probuzení již bylo zaznamenáno. Výprava se dělí na dvě skupiny. Koci, Bali, Bláhy a Hnilda vyráží do AQUA CITY. Nemělo to chybu. Nádherná relaxace v perličkách a sauně. Kristýnka, Rady a Bláža zkoumají město. Zbytek dne se flákáme po městě. Bláhy několikrát ztrácí své neoblíbenější kraťasy, ale nakonec s nimi dojde až na nádraží, kde po nákupu v Bille čekáme pár minut (3 hodiny) na vlak. Myslím, že tímto by šlo prohlásit naši výpravu za skončenou. Teď již jen pár osobních hodnocení či dodatků.

18:00 Jdeme hrát na nádraží na schovku. Po 2 kolech končíme pro klid ostatních cestujících. S Bláhy stavíme domečky z karet. A naše budovy budí velký zájem, zvláště u ostatních. A já ho měl vyšší :)

19:40 Odjíždíme z Popradu. Už teď vím, že se mi bude stýskat. Bali sedí v jiném kupé. Ale až do 22:00 zpíváme všichni pospolu.

Koci

Tak jsme právě překročili státní hranici a jsme zpět v naší rodné zemi. A to znamená jediné – naše výprava je téměř u konce. Z pozice náčelníka chci pogratulovat všem k překonání téměř celého hřebenu Nízkých Tater. Výstupy ani sestupy nebyly zrovna lehké, počasí nám ne zrovna vždy přálo, ale všichni jsme to úspěšně zvládli. Na závěr chci všem zúčastněným poděkovat za to, že se mi díky nim splnil můj velký sen – a to projít s partou dobrých kamarádů nějaké krásné pohoří. Všem jim za to z celého srdce děkuji.

Rady

• Den desátý (22.8.2005)

DEN POSLEDNÍ – spíše tedy již jen ráno. Průjezd republikou, přesezení v Praze a většinový výstup v Sobíku, k tomu již asi není co dodat, ale zpět na Slovensko.

Jsem rád, že jsem se zúčastnil, poznal své kolegy – polárníky i v jiném světle a za jiných, než zcela běžných okolností! A to, že jediný medvěd, kterého jsme viděli, byl vycepaný si myslím nikomu vůbec nevadilo!

Bylo to krásných deset dní v horách a podhůří

Hlavní lovec Koci

členové polární expedice za ledními medvědy:

(srpen 2005)

- Expedice s cílem ulovit medvěda skončila 22.8.2005
- Medvěd neuloven, zato si každý ulovil spousty neopakovatelných a skvělých zážitků!

A na závěr malý dodatek o deníčku:

Tento, nám již tak drahý, deníček jsme začali psát na základě spontánního rozhodnutí (Rady promine, ale musel jsem si rýpnout) a věřím, že každý z nás do něj popsal výpravu podle toho, jak to prožíval. Vše co bylo napsáno je pravda, nebo se to na pravdě alespoň z velké části zakládá. Určitě bude příjemné si spolu s fotkami projít i naše zápisky a zavzpomínat ...

Originál bude po dohodě uložen v Nezávislém království Kočičí a elektronický opis zveřejněn na webových stránkách království.